

Sygn. akt I C 104/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 23 stycznia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Łęczycy, Wydział I Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Wojciech Wysoczyński

Protokolant: st. sek. sąd. Katarzyna Retkowska

po rozpoznaniu w dniu 9 stycznia 2018 roku, w Ł., na rozprawie,

sprawy z powództwa J. K. (1)

przeciwko P. P.

o zapłatę

1. oddala powództwo;
2. zasądza J. K. (1) na rzecz P. P. kwotę 4.817 zł (cztery tysiące osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
3. przyznaje ze Skarbu Państwa na rzecz adw. P. K. kwotę 5.904 zł. (pięć tysięcy dziewięćset cztery złote) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu;
4. nie obciąża powódki nieuiszczonymi kosztami sądowymi przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygnatura akt I C 104/17

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 30 marca 2016 roku, powódka J. K. (1) reprezentowana przez pełnomocnika – J. K. (2) wniosła o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym i zasądzenie od pozwanego P. P. kwoty 46.740 złotych (pozew k. 2-3).

Postanowieniem z dnia 13 maja 2016 roku, Sąd Rejonowy w Łęczycy zwolnił powódkę od kosztów sądowych w całości (postanowienie k. 27).

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 8 czerwca 2016 roku, w sprawie I Nc 440/16, Sąd Rejonowy w Łęczycy uwzględnił żądanie pozwu oraz orzekł o kosztach procesu (nakaz zapłaty k. 29).

Odpis nakazu zapłaty doręczono pozwanemu na adres z pozwu tożsamy z adresem w bazie PESEL SAD (k. 22 i k. 31).

W dniu 7 stycznia 2017 roku, pozwany reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika – adwokata wniósł o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty z dnia 8 czerwca 2016 roku, w sprawie I Nc 440/16 oraz o wstrzymanie wykonania przedmiotowego nakazu zapłaty (wniosek 38-41).

Postanowieniem z dnia 9 lutego 2017 roku, Sąd Rejonowy w Łęczycy na podstawie art. 13 § 2 k.p.c. w zw. z art. 172 k.p.c. wstrzymał wykonanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w Łęczycy z dnia 8 czerwca 2016 roku, sygn. akt I Nc 440/16, do czasu prawomocnego rozpoznania wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty (postanowienie k. 64).

Postanowieniem z dnia 6 kwietnia 2017 roku, Sąd Rejonowy w Łęczycy, przywrócił pozwanemu P. P. termin do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w Łęczycy z dnia 8 czerwca 2016 roku, sygn. akt I Ne 440/16; na podstawie art. 359 k.p.c. uchylił postanowienie z dnia 21 lipca 2016 roku o stwierdzeniu prawomocności nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w Łęczycy z dnia 8 czerwca 2016 roku, sygn. akt I Ne 440/16; oraz uchylił zarządzenie z dnia 1 lipca 2016 roku o uznaniu za doręczoną przesyłkę pocztową kierowaną do pozwanego P. P. (postanowienie k. 95).

Od opisanego powyżej nakazu zapłaty zawodowy pełnomocnik pozwanego wywiódł sprzeciw. W sprzeciwie pełnomocnik pozwanego wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu (sprzeciw 48-51).

Postanowieniem z dnia 14 lipca 2017 roku, Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Łęczycy ustanowił powódce pełnomocnika z urzędu (postanowienie k. 112).

W toku postępowania strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska w sprawie. Pełnomocnik powódki podniósł, że podstawą faktyczną roszczenia są koszty jakie powódka w związku z koniecznością usunięcia odpadów z tereny jej nieruchomości, zaś podstawą prawną roszczenia jest art. 415 k.c. (rozprawa z dnia 12.10.2017 r, adn. 00:09:20, i k. 159).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka jest właścicielką nieruchomości położonej we W. nr. (...) (bezsporne).

Pod tym adresem J. K. (1) pod firmą (...) prowadziła działalność gospodarczą polegającą na produkcji napojów bezalkoholowych; wód mineralnych i pozostałych wód butelkowanych. Z uwagi na powyższe, na przedmiotowej nieruchomości składowane były plastikowe odpady. Odpady te zapakowane były w worki (wypis z (...) k. 57, zez. św. A. K., rozprawa z 12.10.2017 roku, 00:14:37, zez. św. K. K. rozprawa z 12.10.2017 roku, 00:26:46, zez. św. G. P. rozprawa z 14.11.2017 roku, 00:35:49, zez. św. M J. rozprawa z 14.11.2017 roku, 00:52:05, zez. pozwanego k. 159)

Na nieruchomości powódki, za zgodą powódki, działalność prowadził również G. P. (1) pod firmą(...). W zakresie działalności swojego przedsiębiorstwa zajmował się także recyklingiem. W związku z tym, w dniu 7 lutego 2015 roku, G. P. zakupił 2,5 tony opakowań z tworzyw sztucznych od (...) J. L., które następnie przewiózł na przedmiotowy plac ((...), O.). (wypis z (...) k. 58, faktura k. 57, zez. św. G. P. rozprawa z 14.11.2017 roku, 00:35:49);

Przywiezione opakowania, w ilości około 2 ton (około 10 worków typu „big-bag”) wyładowywali i rozpakowali świadek K. K., oraz pozwany (zez. św. K. K. rozprawa z 12.10.2017 roku, 00:24:31, zez. pozwanego k. 159).

W dniu 7 listopada 2014 roku, J. K. (1) reprezentowana przez pełnomocnika – J. K. (2) zawarła z P. P. zam. Ł., ul. (...) Ł., umowę użyczenia pomieszczeń posadowionych na nieruchomości położonej we W. nr. (...). Zgodnie z § 2 umowy powódka użyczyła i dała w bezpłatne użytkowanie do prowadzenia działalności gospodarczej handlowo – produkcyjnej pomieszczenia na nieruchomości położonej we W. nr. (...). Umowa została zawarta na okres od dnia 1 grudnia 2014 roku do dnia otrzymania przez pozwanego zezwolenia na przetwarzanie odpadów (§ 3).

Po zawarciu umowy użyczenia świadkowie K. K. i M. J. rozpoczęli uprzątnięcie terenu ze znajdujących się tam odpadów sprzątali halę i teren za budynkiem (zez. św. K. K. rozprawa z 12.10.2017 roku, 00:26:46, zez. św. G. P. rozprawa z 14.11.2017 roku, 00:35:49, zez. św. M J. rozprawa z 14.11.2017 roku, 00:52:05).

Przywiezione przez G. P. (1) odpady były sortowane przez świadków B. O. i L. G.. Świadcowie pracowali na nieruchomości przez około jeden tydzień (zez. św. B. O. rozprawa z 14.11.2017 roku, 00:03:03, zez. św. L. G. rozprawa z 14.11.2017 roku, 00:13:29).

Po posortowaniu odpadów część odpadów świadek G. P. (1) usunął z nieruchomości. Na nieruchomości pozostały 3-4 worki typu „big-bag” (zez. św. G. P. rozprawa z 14.11.2017 roku, 00:35:49, dokumentacja fotograficzna k.11).

Obecnie nieruchomości we W. nr. (...) prowadzona jest działalność polegająca na składowaniu i segregacji odpadów prowadzona przez innego niż pozwany przedsiębiorcę (zez. św. B. O. rozprawa z 14.11.2017 roku, 00:03:03, zez. św. J. K. rozprawa z 14.11.2017 roku, 00:22:39, 00:26:46, zez. św. L. G. rozprawa z 14.11.2017 roku, 00:13:29).

Do chwili obecnej odpady w ilości 3-4 worki typu „big-bag” - pozostawione na nieruchomości przez G. P. (1) znajdują się na terenie nieruchomości powódki (bezsporne, zez. św. J. K. rozprawa z 14.11.2017 roku, zez. św. G. P. rozprawa z 14.11.2017 roku, 00:35:49, dokumentacja fotograficzna k.11).

W dniu 11 grudnia 2015 roku, J. K. (2) wezwał pozwanego do opuszczenia nieruchomości i uprzątnięcia nieruchomości z odpadów tworzyw sztucznych.

Wezwanie zostało skierowane na adres zam. Ł., ul. (...), Ł. oraz w formie e- mail na adres (...); Wezwanie listowane zostało dwukrotnie awizowane i powróciło do nadawcy (wezwanie 8-13).

W czasie, gdy próbowano doręczyć tę przesyłkę, pozwany zamieszkiwał wraz ze swoją konkubiną w domu matki B. P. w miejscowości (...), gmina P. (bezsporne).

W dniu 1 marca 2016 roku, (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. wystawiło nabywcy J. K. (1) fakturę (...) numer (...) na kwotę 46.740 złotych brutto. W fakturze wyszczególniono: wywóz odpadów – 3.690 zł, załadunek – 3.690 zł., koszt uporządkowania terenu 2.460 zł. koszt utylizacji odpadów – 36.900 zł (faktura k. 15).

Ustalając powyższy stan faktyczny Sąd oparł się na powołanych wyżej dowodach, w postaci dokumentów, zeznań świadków, zeznań stron ograniczonych do przesłuchania pozwanego, nadto uwzględnił okoliczności bezsporne, niekwestionowane przez strony które nie budziły wątpliwości co do zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. Zaznaczyć należy, że kluczowe okoliczności dla rozstrzygnięcia sprawy były pomiędzy stronami bezsporne.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka J. K. (2) w tej części w jakiej świadek twierdził, że to wyłącznie pozwany prowadził działalność gospodarczą na nieruchomości powódki. Jak wynika z treści dokumentu urzędowego w postaci wypisu z (...) oraz faktury VAT na nieruchomości powódki, za zgodą powódki, działalność prowadził również G. P. (1) pod firmą (...). W zakresie działalności swojego przedsiębiorstwa zajmował się recyklingiem. Mając na uwadze treść przedmiotowych dokumentów zeznania świadka w tym zakresie uznać należało za niewiarygodne.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka J. K. również w takim zakresie w jakim świadek twierdził, że odpady pozostawione na nieruchomości należały w całości do pozwanego. Zeznania świadka są bowiem w sprzeczne z zeznaniami świadków G. P., K. K. oraz zeznaniami pozwanego, którym Sąd dał wiarę. Dodatkowo pozostają w sprzeczności z treści a dokumentu – faktury VAT z której wynika, że w dniu 7 lutego 2015 roku, G. P. zakupił 2,5 tony opakowań z tworzyw sztucznych od (...) J. L., które następnie przewiózł na przedmiotowy plac.

Postanowieniem z dnia 9 stycznia 2018 roku, Sąd oddalił wniosek pełnomocnika powódki o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność wyceny kosztów utylizacji śmieci. Po pierwsze wniosek został zgłoszony z naruszeniem wymogów przewidzianych w art. 207 § 3 k.p.c. i tym samym jako sprekludowany został przez Sąd oddalony. Po drugie wniosek należało oddalić, albowiem w ustalonym stanie faktycznym i Przy tak sformułowanym roszczeniu strony powodowej przeprowadzenie tego dowodu byłoby zbędne i stałoby w sprzeczności z treścią art. 6 k.p.c. Jedną z ról Sądu jest przeciwdziałanie przedłużaniu procesu stosownie do wyrażonego w art. 6 k.p.c. postulatu szybkości postępowania, a niechybnie takie przedłużenie by nastąpiło przy uwzględnieniu wniosku dowodowego strony powodowej.

Na marginesie zauważyć należy, iż pełnomocnik powódki nie wniósł o wpisanie zastrzeżenia do protokołu w trybie art. 162 k.p.c. co do oddalenia przez Sąd przedmiotowego wniosku dowodowego.

Sąd Rejonowy zważył:

Powództwo jest bezzasadne.

Pełnomocnik powódki podniósł, że podstawą faktyczną roszczenia są koszty jakie powódka w związku z koniecznością usunięcia odpadów z tereny jej nieruchomości, zaś podstawą prawną roszczenia jest art. 415 k.c. Z treści uzasadnienia pozwu wynika, natomiast że powódka domaga się od pozwanego usunięcia odpadów i uprządkowanie terenu. Jednocześnie powódka wywodzi swoje roszczenia z umowy użyczenia zawartej z pozwanym.

Na wstępie zauważyć należy, iż na stronie powodowej ciąży obowiązek precyzyjnego określenia podstawy faktycznej żądania, tak by można było jednoznacznie określić jaką ma ono podstawę prawną. Jest to konieczne w celu podjęcia przez pozwanego stosownej obrony oraz w celu zakreslenia przez sąd granic rozstrzygania sprawy. Zatem w sprawach w których zachodzi zbieg odpowiedzialności ex contractu i ex delicto powód powinien z przysługującego mu roszczenia o odmiennych podstawach prawnych dokonać wyboru przez wskazanie faktów na których oparte zostało roszczenie odszkodowawcze.

Z uwagi na treść uzasadnienia pozwu oraz uwzględniając stanowisko procesowe pełnomocnika powódki w przedmiotowej sprawie należy rozważyć dwie podstawy faktyczne, a konsekwencji dwie podstawy prawne żądania pozwu.

Strona powoda w uzasadnieniu pozwu jako podstawę żądania pozwu wskazał umowę użyczenia z dnia 7 listopada 2014 roku, jaka powódka zawarła z pozwanym.

Umowa użyczenia, motywowana jest najczęściej bezinteresownością i chęcią przyjęcia z pomocą osobom bliskim, ma na celu przysporzenie przez użyczającego korzyści biorącemu, który bezpłatnie może korzystać z rzeczy użyczającego. Nie jest to umowa wzajemna: świadczeniu użyczającego nie odpowiada świadczenie biorącego, bowiem nie jest on zobowiązany do żadnych świadczeń. Jest to umowa jednostronnie zobowiązująca, w której biorący korzysta z rzeczy cudzej w sposób określony przez użyczającego. / por. Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 3 grudnia 2009 r. II CSK 550/09/.

Do przypisania odpowiedzialności pozwanego za nienależyte wykonanie zobowiązania konieczne jest wystąpienie ogólnych przesłanek odpowiedzialności kontraktowej, tj. szkody oraz niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania oraz związku przyczynowego między niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem zobowiązania a powstałą szkodą.

Zgodnie z regułą z art. 6 k.c. na wierzycielu spoczywa ciężar dowodu powyższych przesłanek. W niniejszym postępowaniu powódka nie wykazała powyższych przesłanek. Przede wszystkim zauważyć należy, że zawarta przez powódkę z pozwanym umowa użyczenia dotyczy pomieszczeń, a nie terenu nieruchomości na której znajdowały się odpady.

W sprawie nie udowodniono również, aby pozostawione na nieruchomości odpady należały do pozwanego. Jak wynika z poczynionych na nieruchomości J. K. (1) pod firmą (...) prowadziła działalność gospodarczą polegająca na produkcji napojów bezalkoholowych; wód mineralnych i pozostałych wód butelkowanych. Z uwagi na powyższe, na przedmiotowej nieruchomości składowane były plastikowe odpady. Odpady te zapakowane były w worki. Co więcej, w dniu 7 lutego 2015 roku, G. P. zakupił 2,5 tony opakowań z tworzyw sztucznych od (...) J. L., które następnie przewiózł na plac należący do powódki na którym G. P. prowadził działalność gospodarczą. Po posortowaniu odpadów część odpadów świadek G. P. (1) usunął z nieruchomości. Na nieruchomości pozostały 3-4 worki typu „big-bag”. Uznać należy zatem że ewentualnym adresatem roszczenia winien być G. P. (1), a nie pozwany.

Niezależnie od powyższego, jak ustalono do chwili obecnej odpady w ilości 3-4 worki typu „big-bag” - pozostawione na nieruchomości przez G. P. (1) znajdują się na terenie nieruchomości powódki. Powódka nie usnęła odpadów z

terenu nieruchomości. W związku z powyższym nie poniosła wydatków związanych z usunięciem odpadów. W majątku powódki nie powstał jakikolwiek uszczerbek, a zatem u powódki nie wystąpiła szkoda w rozumieniu art. 361 k.c.

Wystawiona w dniu 1 marca 2016 roku, przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą we W. J. K. (1) faktura jest fakturą pro forma. Faktura pro forma nie jest dokumentem księgowym, nie stanowi podstawy do uiszczenia opłaty, nie jest też dowodem zrealizowanej transakcji. Wysła się ją jako element oferty, informujący o tym, jak rzeczywista faktura będzie wyglądać, z czego się będzie składać i jakie będą koszty zawartej transakcji. Można ją wysłać jako formę wezwania do zapłaty, formę informacji o kosztach czy też zapowiedź wystawienia faktury właściwej w niedalekiej przyszłości.

Mając powyższe na uwadze uznać należy, iż powództwo oparte na treści art. 471 k.c. jest bezzasadne.

Podstawą prawną żądania powódki z tytułu czynu niedozwolonego jest art. 415 k.c., zgodnie z treścią którego kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Do przesłanek odpowiedzialności deliktowej należy: wina, szkoda, oraz związek przyczynowy pomiędzy zawinionym zachowaniem sprawcy, a wyrządzeniem szkody.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe nie wykazało jednak podstawowych przesłanek skutkujących odpowiedzialnością pozwanego wobec powódki – szkody, winy i związku przyczynowego pomiędzy zawinionym zachowaniem sprawcy, a wyrządzeniem szkody.

Jak zaznaczono uprzednio, Powódka nie usnęła odpadów z terenu nieruchomości. W związku z powyższym nie poniosła wydatków związanych z usunięciem odpadów. W majątku powódki nie powstał uszczerbek, a zatem u powódki nie wystąpiła szkoda w rozumieniu art. 361 k.c.

Przyjęcie winy po stronie sprawcy musi łączyć się ze wskazaniem, na czym polega bezprawność jego postępowania. Niewykonanie zobowiązania samo przez się nie może być uznane za działanie bezprawne w rozumieniu art. 415 k.c., jeżeli jednocześnie nie następuje naruszenie obowiązku powszechnego, ciężącego na każdym. Przesłanką odpowiedzialności na podstawie art. 415 k.c., w pierwszej kolejności jest bezprawność działania lub zaniechania sprawcy, rozumiana jako naruszenie przepisów prawa lub zasad współżycia społecznego. Chodzi przy tym o naruszenie norm powszechnie obowiązujących, jako reguł postępowania wyznaczonych przez nakazy i zakazy wynikające z norm prawa pozytywnego, wydanych przez konstytucyjne organy państwa, uprawnione do tworzenia norm powszechnie obowiązujących, którymi nie są postanowienia umów łączących strony stosunku cywilnoprawnego. Bezprawność w rozumieniu art. 415 KC obejmuje swoim zakresem naruszenia przepisów prawa pozytywnego oraz zasad współżycia społecznego, a bezprawność zaniechania występuje wówczas, gdy istniał nakaz działania (współdziałania), zakaz zaniechania, czy też zakaz spowodowania skutku, jaki przez zaniechanie może być spowodowany. Winę sprawcy czynu można przypisać w sytuacji, w której istnieją podstawy do negatywnej oceny jego zachowania z punktu widzenia zarówno obiektywnego, jak i subiektywnego /por. I ACa 548/12 - wyrok SA Szczecin z dnia 25-10-2012/.

Mając na uwadze zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie sposób przypisać pozwanemu jakiegokolwiek zawinionego działania bądź zaniechania uzasadniającego jego odpowiedzialność odszkodowawczą.

Z uwagi na powyższe, Sąd orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

O kosztach procesu Sąd rozstrzygnął na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i obciążył nimi powódkę jako przegrywającą sprawę, jak w punkcie drugim sentencji wyroku. Na sumę orzeczonych kosztów składają się: stawka minimalna kosztów zastępstwa procesowego pozwanego reprezentowanego przez radcę prawnego oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa.

Na marginesie podkreślić należy, że w sprawie Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania art. 102 k.p.c. W pierwszej kolejności podkreślić należy, że strona powodowa przegrała przedmiotowe postępowanie, co dało uzasadnioną

podstawę dla zastosowania przez Sąd przepisu art.98 k.p.c. jako uzasadnienia dla rozstrzygnięcia o kosztach postępowania.

Po drugie osoba oczekująca zwolnienia z obowiązku poniesienia kosztów powinna wykazać okoliczności uzasadniające zastosowanie art. 102 k.p.c.

Sama okoliczność, że powódka, ze względu na swoją trudną sytuację życiową i majątkową, korzystała ze zwolnienia od kosztów sądowych nie jest wystarczająca do przyjęcia, że w sprawie zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek, o którym mowa w art. 102 k.p.c.

Po trzecie stan majątkowy strony nie stanowi decydującej przesłanki zwolnienia jej od obowiązku zwrotu kosztów przeciwnikowi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2012 r., I CZ 34/12, niepubl.), a sam fakt zwolnienia strony od kosztów sądowych nie może prowadzić do automatycznego uznania, iż zachodzi "wypadek szczególnie uzasadniony" (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2012 r., I CZ 34/12).

Żadne podstawy do zastosowania w niniejszej sprawie art. 102 k.p.c. nie wystąpiły. Sprawa nie miała charakteru precedensowego. Nie można także przypisać pozwanemu zachowania sprzecznego z zasadami współzycia społecznego, które uzasadniłoby zastosowanie względem powódki dobrodziejstwa wynikającego z art. 102 k.p.c..

Z uwagi na to, że powódka reprezentowana była przez pełnomocnika z urzędu, Sąd Rejonowy nakazał przyznać na rzecz adw. P. K. wynagrodzenie za udzielenie powódce pomocy prawnej z urzędu o czym orzeczono w punkcie trzecim wyroku.